

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I. Уставни основ за доношење закона

Уставни основ за доношење закона садржан је у одредбама члана 97. тачка 10. Устава Републике Србије, којим је прописано да Република Србија, поред осталог, уређује и обезбеђује систем у области културе.

II. Разлози за доношење закона

- Анализа постојећег стања и циљеви који се доношењем закона постижу

Закон о култури („Службени гласник РС”, бр. 72/09, 13/16, 30/16 - исправка) је на снази од септембра 2009. године, а почео је са применом у марту 2010. године. Пре његовог доношења област културе није била регулисана једним општим актом који би на системски начин регулисао основе на којима функционише наша културе. Након доношења Закона о култури донето је више подзаконских аката који произилазе из њега, којим су се на детаљан начин уредила одређена питања која су у основи регулисана овим законом. Усвајањем Закона о култури и подзаконских аката који произилазе из њега, створени су предуслови за доношење других закона који су детаљно регулисали поједине области културе, а који су морали бити у складу са начелима утврђеним у Закону у култури, чиме су створени законски предуслови за уједначену, системску и самим тим, ефикасну регулацију целокупне области културе. Ови подаци потврђују важност овог акта у смислу његове улоге у стварању система правног уређења области културе. Подсећамо да су прве измене и допуне Закона о култури извршене 2016. године.

Имајући у виду системски карактер овог акта, напомињемо да се у њему утврђују и начела на којима се заснива општи интерес у култури и оквири за спровођење свеукупне културне политике наше земље. Имајући у виду чињеницу да је област културе само део општег система функционисања нашег правног система који има и свој међународни карактер (у смислу одређених преузетих обавеза и сходно томе потреба усаглашавања са културним системом и ван граница наше земље), указала се потреба да се начела из Закона о култури ускладе и са неким конвенцијама као што је нпр. Конвенција о заштити и унапређењу разноликости културних израза (Унеско, 2005), али и са другим релевантним документима међународних организација као што су УН - Унеско „Универзална декларација о културној разноликости” (2001), ЕУ „Европска агенда за културу” (2007), „Нова европска агенда за културу” (2018), Савет Европе „Бела књига о интеркултурном дијалогу” (2008), и др. Осим тога, постоји и неопходност усаглашавања овог закона са општим стратешким опредељењима који су утврђени у неким другим областима (нпр. образовање, спољни послови, омладина, и др.), а која своје ефекте имају и у области културе. Напомињемо да су измене и допуне из овог дела Нацрта закона, усклађене са Стратегијом одрживог урбаног развоја која у оквиру пакета мера 2.2.3 предвиђа да се кроз јачање веза културе са другим областима подстиче даљи развој културног туризма.

Закон о култури утврђује и конкретизује и питање општег интереса у култури,

што је од нарочите важности због чињенице да се средства за остваривање општег интереса у култури обезбеђују у буџетима Републике Србије, аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе. Због тога се указала потреба да се изврши прецизирање набројаних активности у култури која управо кроз навођење у овом закону „улазе“ у домен активности која су од општег интереса за нашу културу. Измене и допуне из Нацрта закона које се односе на утврђивање општег интереса у култури, усклађене су са Стратегијом одрживог урбаног развоја која у оквиру пакета мера 2.2.6 предвиђа обавезу државе да обезбеди подршку културним активностима које подстичу развој културних потреба, промоцију активности, анимацију и медијацију у установама културе, интерпретацију културног наслеђа и развој садржаја и програма за децу и младе.

Подсећамо да Закон о култури нема утврђену дефиницију културе и да су сходно томе, оквири у којима се креће регулација овог акта, утврђени кроз дефинисање садржине културе, тј. у форми набрајања области културе у оквиру којих се обављају наведене културне делатности. У том смислу постоји велика заинтересованост субјеката културе да се управо у овом делу закона прецизно утврде делатности које све заједно представљају предмет регулације овог закона, као и да се сходно томе посебно нагласе које од њих имају карактер уметничких делатности. (Сходно томе, у Нацрту закона се посебно додаје и делатност уметничке фотографије управо на основу захтева стручне јавности изнете у јавној расправи). Поред тога, имајући у виду утицај технолошког развоја на област културе, у циљу његове регулације и увођења у систем културе, било је неопходно извршити и одређене допуне Закона о култури. Тако се кроз интегрисање у област културе и делатности које се односе на употребу информационах и комуникационих технологија у културним делатностима, на директан начин ствара правни основ за развој свих активности које се односе на дигитализацију наше културне баштине, што је такође у складу са већ поменутом Стратегијом одрживог урбаног развоја.

Свима је познато да су буџетска издвајања за културу у нашој земљи испод једног процента укупног буџета и да тај износ не може да задовољи укупне потребе које су део општег функционисања културног система на централном и локалном нивоу. Због тога је потребно да се у Закону о култури створи правни основ за обавезивање креатора културне политике на свим нивоима, да троше ова средства на плански, равномеран и одржив начин и тако подигну ниво њихове праведне и ефикасне расподеле. То ће се учинити кроз обавезивање креатора културне политике на свим нивоима да буџетска средства буду издвајана за јасно утврђене потребе које имају карактер општег интереса. Обавеза транспарентности ових одлука и процедура ствара додатну сигурност у спречавању нерационалног и нецелисходног трошења буџетских средстава. У том смислу ће годишња евиденција која ће бити доступна јавности о свим буџетским издвајањима ове врсте и то на свим нивоима власти, али и о свим активностима реализованим у оквиру плана развоја културе, бити вођена на једном месту, тј. на нивоу Министарства културе и информисања.

Наша земља је позната и по многобројним културним манифестацијама и фестивалима, који се одржавају у свим деловима Србије и представљају већ препознатљив бренд који превазилази значај културе и улази у домен других друштвених области, попут туризма, спорта, привреде и т.сл. Због тога се указује потреба да се у једном акту као што је Закон о култури, успостави правни основ за

даље системско уређење ове материје, тј. за јасно утврђивање критеријума на основу којих ће се процењивати значај ових догађаја на централном, али и на локалном нивоу. То ће уједно омогућити да се створе адекватни предуслови за ефикасију сарадњу са другим ресорима у развоју оних области које су природно повезане са културом, што је у крајњој линији један од предуслова за интегрисање културног развоја у социо-економски и политички дугорочни развој целог друштва.

Имајући у виду да један од елемената општег интереса у култури престављају и они програми и пројекти субјеката у култури који својим квалитетом доприносе развоју културе и уметности, потребно је да се у широком кругу субјеката културе који чине савремену културу Србије, издвоје они, чије трајање сеже у почетке обнове модерне српске државе и чији је допринос српској култури модерних времена континуиран и потврђен. Кроз њихово посебно навођење у овом Нацрту закона ствара се обавеза државе да води рачуна о њиховом одрживом функционисању и интезивнијем утицају на свеукупни развој наше културе.

Када је реч о дигитализацији културног наслеђа, напомињемо да су већ раније донети следећи прописи којима се регулише ова област: Закон о електронском документу, електронској идентификацији и услугама од поверења у електронском пословању („Службени гласник РС”, број 94/17) и сходно њему Правилник о ближим условима за дигитализацију културног наслеђа (Службени гласник РС – број 76/18), као и Закон о библиотечко-информационој делатности („Службени гласник Републике Србије”, број 52/11) и сходно њему Правилник о ближим условима за дигитализацију библиотечко-информационе грађе и извора (Службени гласник 102/17). У том смислу допуне Закона о култури које се односе на област дигитализације културног наслеђа, представљају усклађивање са већ раније донетим актима на основу којих се већ врши процес дигитализације наше културне грађе. С тим у вези се указала потреба да се ова област додатно системски уреди тако што се утврђује и обавеза коришћења јединствених софтверских решења у поступку дигиталне рестаурације и заштите документације, фондова, збирки, покретних и непокретних културних добара. Имајући у виду огроман фонд који ће бити предмет дигитализације, овим путем се стварају предуслови за уједначен, применљив и ефикасан начин коришћења нових информационих технологија у области културе на свим нивоима власти.

Имајући у виду да је у међувремену донет нови Закон о општем управном поступку, указала се потреба да се Закон о култури усагласи са овим законом чиме ће се обезбедити да сви управни поступци у културном систему буду засновани на општим начелима на којима функционишу и управни поступци у другима областима, чиме се у крајњом мери обезбеђује максимално поштовање права лица која у њему учествују.

Доношењем Закона о култури 2009. године, по први пут је у области културе уведена пракса избора директора установа културе на јавним конкурсима. То је био начин да се подигне квалитет менаџерског управљања у култури, јер јавни конкурс омогућава ширем кругу заинтересованих лица да се кроз презентацију њихове биографије и плана за развој одређене установе, створе услови за долажење до квалитетнијих кадрова који на овај начин могу да се афирмишу. Међутим, показало се да овај институт није прихваћен онако како је то законодавац очекивао и да су отпори у примени овог вида бирања руководећег кадра у нашој култури и то

нарочито на локалу, били врло интезивни. Начин на који се избегавала примена института јавног конкурса у пракси, сводио се пре свега на злоупотребу института вршилаца дужности директора. Наиме, законодавац је предвидео да се вршилац дужности директора поставља временски ограничено и само у законом утврђеним ситуацијама, али се показало да то није довољно прецизно регулисано и да су у пракси веома приступни случајеви вишегодишњег функционисања истих лица као вршилаца дужности директора у већини установа културе. Због тога се указала потреба да се Закон о култури измени и допуни у смислу спречавања даљег избегавања избора директора установа преко јавног конкурса кроз инсистирање на искључивом постављању вршилаца дужности директора. То ће се реализовати пре свега кроз обавезивање управних одбора да јасно образложе разлоге због којих нису раписали јавне конкурсе у утврђеном року, али и тако што ће се забранити могућност да исто лице буде више од једног пута и то у најдужем трајању од годину дана, постављено као вршилац дужности директора.

Пракса у примени Закона о култури је такође показала да приликом избора директора установа културе не постоји јасна одредба којом су утврђени услови за овај избор, па је сходно томе неуједначеност праксе у овом избору била евидентна. Наиме, услов из закона по коме се тражило и постојање од најмање пет година радног искуства у струци, није било довољно јасно због израза „у струци“, па је било неопходно да се ова одредба прецизира. Сада је јасно да се тражено искуство односи на радно искуство стечено обављањем послова у области културе.

С обзиром да је уметничка игра једна од најтежих професија која са собом носи, како велико материјално улагање самог уметника, (едукација, опрема, здравствена заштита и лечење и сл.) тако и ризик од повреда и професионалних обољења сматрамо да је потребно кроз допуне закона додатно уредити ову област. Непрепознавање специфичности занимања играча у постојећим законским регулативама уназад деценијама, као и забрана запошљавања и рационализација јавног сектора, утицали су на стварање проблема:

- запошљавање младих играча у установама културе,
- могућност остваривања права играча на пензију након завршене каријере,
- преквалификацију играча у сродна занимања у установама културе (педагог, репетитор, кореограф...), као и просвети (професори у балетским школама и др.).

Наведени проблеми прете да блокирају рад установа културе који имају професионалне играчке ансамбле и неповољни су за социјални статус играча и опстанак уметничке игре у Србији. Решавање проблема подразумева модификовање регулативе од нивоа закона, преко подзаконских до аката установа културе који запошљавају играче.

Приоритетним проблемима сматрамо неодговарајућа законска решења када је у питању право играча на одлазак у пензију, као и механизме преквалификације у сродна занимања, затим социјалну заштиту играча при професионалним обољењима и повредама, као и законску регулативу за престанак радног односа. Решавањем ових проблема ће се обезбедити слободна радна места за запошљавање младих играча и могућност унапређења уметничке игре на свим пољима.

Напомињемо да је у позитивним прописима законодавац предвидео старосне границе за послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем као меру за границу радне способности (50 година живота за послове балетских играча

и 55 година живота за играче народне игре). У пракси радна способност по правилу опада у старосној доби која је мања од законом предвиђене границе, али се може разликовати у појединачним случајевима.

У том смислу се предложеним допунама закона предлаже да се дозволи могућност да се послодавац и запослени другачије договоре у односу на стандардно решење из закона по коме радни однос запосленима у установама културе којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, престаје по стицању права на старосну пензију по прописима који регулишу ту област примарно. Од великог значаја за професију је да играчи који из тог разлога нису у могућности да обављају посао, имају алтернативу која не угрожава њихову егзистенцију.

Што се тиче финансијског аспекта предложених допуна, сматрамо да примена овог члана неће изазвати финансијске ефекте на буџет Републике Србије изнад реалних билансних могућности, имајући у виду чињеницу да број запослених играча на радним местима на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, а који тренутно испуњавају услове за одлазак у старосну пензију у свих пет установа културе које запошљавају играче, није већи од двадесет запослених, па је укупан износ ових средстава на годишњем нивоу испод 5.000.000,00 динара. Осим тога, тренд овог броја запослених који испуњавају услов у наредним годинама је опадајући, што ће уједно значити и мања буџетска издвајања за ове намене.

Сходно наведеном, допуне Закона о култури којима се посебно регулише радно правни положај играча представља боље решење од задржавања постојећег стања, (тј. status quo стања - не мењања важећег Закона о култури), јер ће се овим путем по први пут на системским темељима реализовати циљеви који се желе постићи предложеним допунама закона које се пре свега односе на:

- побољшање социјалне сигурности играча и
- одржив систем смене генерација који обезбеђује стабилан и квалитетан процес рада установа, унапређење кадровских капацитета уметничке игре, као и утврђивање механизма преквалификације и међуресорне размена кадрова (култура и просвета).

Имајући у виду законом утврђену обавезу вођења регистра репрезентативних удружења и лица која самостално обављају делатности у култури, чиме је успостављен правни основ за обраду података о личности садржаних у тим регистрима, било је неопходно прописати и сврху и ограничења обраде тих података сагласно одредбама Закона о заштити података о личности, што за крајњи циљ има поштовање права појединаца везаних за заштиту података о њиховој личности. Посебно напомињемо да допуне овог закона којима се додатно регулише процедура вођења различитих регистара у култури, неће створити додатне трошкове, јер ови регистри већ постоје, с тим што се овим путем повећава њихова доступност заинтересованим лицима сходно новим технолошким могућностима везаним за веома актуелан и све више примењив пројекат коришћења е-управе међу најширим слојевима становништва, који у крајњој линији и доноси финансијске уштеде с обзиром на доступност информација са сопственог рачунара и без коришћења „шалтерских услуга“.

Закон о култури регулише и питање везано за уплату доприноса за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање за које се средства обезбеђују из буџета аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе и то преко репрезентативних

удружења. Међутим, основни закон којим се системски регулише ова материја јесте Закон о доприносима за обавезно социјално осигурање, препознаје само појам самосталног уметника као корисника ових услуга, па је сходно томе било потребно да се по овом питању из Закона о култури бришу стручњаци у култури као корисници ових услуга.

Закон о култури, кроз њихово набрајање, утврђује субјекте у култури који су сходно томе и предмет регулације овог закона. Досадашња пракса је показала да овде нису на јасан и свеобухватан начин наведени сви субјекте културе, па је било потребно да се у том смислу исти допуни кроз набрајање нових категорија које се у том смислу прецизно дефинишу као субјекти културе. Напомињемо да је ово питање важно и због чињенице да на јавним конкурсима за финансирање и суфинансирање пројеката у култури могу учествовати само субјекти у култури, тако да се то сада омогућава и нпр. оним правним лицима у чијем саставу се налази музеј или збирка, односно који обављају послове чувања културних добара везаних за вршење њихових делатности, што до сада није било могуће, као и културним центрима у нашој земљи и иностранству. Такође, напомињемо да чињеница да се у Закону о култури наводе субјекти културе који нису примарно регулисани овим законом, не утиче на њихово регулисање у неким другим законима (нпр. задужбине и фондације се регулишу Законом о задужбинама и фондацијама), већ да је основна идеја да се у Закону о култури наведу они субјекти који се у некој мери баве и пословима везаним за културу, па се сходно томе овде препознају као субјекти културе, без улажења у њихову статусну регулацију која се врши у другим законима.

Део Закона о култури којим се регулишу финансијске процедуре, потребно је изменити тако што ће се поступци финансирања и суфинансирања програма и пројеката у култури, али и установа чији су оснивачи Република Србија, аутономна покрајина и јединице локалне самоуправе, прецизирати и ускладити са другим системским законима из области финансија, што се пре свега односи на јасније утврђивање обавеза оснивача и самих установа у овој процедури. Такође, сходно Закону о локалној самоуправи потребно је утврдити да су органи јединица локалне самоуправе надлежни за одређивање конкретних културних програма који ће се буџетски финансирати, Скупштина града или општине, а не као што је то било у Закону о култури до сада, градоначелници и председници општина. Такође, пракса је показала да је у овом закону потребно јасно утврдити правни основ за финансирање рада свих комисија и радних група Министарства културе и информисања, покрајине и јединица локалне самоуправе.

Да би један системски закон остварио своју основну улогу која се односи на успостављање правног основа за потпуну и ефикасну регулацију неке друштвене области, осим тога што је потребно да сам текст закона буде квалитетан, исто тако је неопходно и да се исти у пуном капацитету примењује у сваком делу наше земље. Показало се да Закон о култури има проблем управо у својој пуној и уједначеној примени и да је један од основних разлога за то, недостатак капацитета законодавца да обезбеди да се то и догоди. Тај недостатак се огледа најпре у чињеници да Закон о култури не предвиђа инспекцијски надзор над својом применом, јер је утврђена обавеза обичног надзора, што у крајњој линији не представља довољан правни основ за Министарство културе и информисања да у пуном капацитету контролише степен примене овог акта у пракси. У том смислу се у овом Нацрту закона стварају услови

за функционисање инспекцијског надзора над његовом применом, што ће омогућити Министарству културе и информисања и органима покрајине (у форми поверених послова), да у пуном капацитету контролишу да ли се и у којој мери овај закон примењује у сваком делу наше земље, што је једини начин да се остваре очекивани ефекти у његовој примени.

- Разматране могућности да се проблем реши и без доношења прописа

У току анализе разматрано је неколико релевантних могућности:

- status quo - не мењаће важећег Закона о култури,
- доношење новог закона који би у потпуности регулисао ову област.
- измене односно допуне Закона о култури којим би се извршила корекција

уочених проблема,

Прва опција није била одржива из разлога што није могуће на други начин решити проблеме везане за примену појединих делова Закона о култури, осим кроз њихову измену и допуну. Наиме, пракса у примени овог закона је показала горе наведене проблеме који су таквог карактера да их је једино могуће регулисати кроз измене и допуне овог акта. Сходно томе, доношење закона о изменама и допунама важећег Закона о култури је неопходно и једино могуће решење за свеобухватно регулисање културног система у циљу његовог адекватног функционисања.

Друга опција није неопходна јер није потребно мењати целокупну материју која је регулисана Законом о култури, с обзиром да су у већој мери делови овог система регулисани на начин који не изазива проблеме у пракси, те је из наведених разлога целисходније уместо доношења новог закона, доношење његових измена и допуна.

- Зашто је доношење прописа најбољи начин за решавање проблема

Имајући у виду да је Закон о култури по први пут успоставио темеље за усаглашено и циљано регулисање комплетног система наше културе, веома је битно да се, на основама искуства у његовој досадашњој примени, настави са даљим уређењем области културе кроз адекватну примену добрих закона и подзаконских аката. Имајући у виду да постоји општа сагласност стручне и лаичке јавности о потреби решавања свих уочених проблема у култури кроз институције система, сматрамо да је најпримеренији начин за ову процедуру везан за доношење Закона о изменама и допунама закона о култури, којим би се циљано мењали они делови закона за које постоји мишљење да захтевају другачији систем регулације, чиме ће се подићи ниво функционисања целокупног система наше културе.

III. Основни правни институти и појединачна решења

Члан 1. Предложеним изменама усклађује се примена Закона о култури са одређеним међународним актима, али и са обавезом усаглашавања овог закона са општим стратешким опредељењима који су утврђени у другим областима друштвеног живота, а која своје ефекте имају и у области културе.

Члан 2. Предложене измене и допуне односе се на допуну и детаљнију разраду набројаних делатности које представљају општи интерес у култури и то

нарочио када је реч о делатности заштите и њеног класификовања по областима и врстама.

Члан 3. Набрајање делатности у областима заштите културног наслеђа утврђено је тако што се посебно наводе области непокретног, покретног и нематеријалног културног наслеђа. Осим тога, додата је нова тачка која се односи на употребу информационе и комуникационе технологије у културној делатности.

Члан 4. Посебно је наглашено да су пројекти или програми који се финансирају или суфинансирају из буџета Републике Србије, аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе од значаја за остваривање општег интереса у култури, чиме се указује на значај и квалитет ових пројеката или програма. Истовремено се кроз обавезу извештавања аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе о активностима које су реализоване у оквиру плана развоја културе, стварају предуслови да постоји јасан преглед улагања у културу на територији целе земље, као и увид у активности односно програме који су реализовани у прошлој години.

Члан 5. Додавањем овог члана у закон, уређује се систем функционисања многобројних манифестација и фестивала који се сваке године одржавају у Србији. Издвајају се одређене традиционалне манифестације и фестивали, који имају посебан значај за културу Србије, али и велики углед у свету. Осим ових централних, ствара се правни основ за регулисање положаја и манифестација и фестивала на локалу.

Члан 6. У широком кругу субјеката културе који чине савремену културу Србије, ради њиховог очувања потребно је издвојити оне темељне и комплексне субјекте, чије трајање сеже у почетке обнове модерне српске државе и чији је допринос српској култури модерних времена континуиран и оверен.

Члан 7. Овом изменом се врши прецизирање делатности које врше установе културе у смислу њиховог оснивања.

Члан 8. Овим чланом се утврђује систем оснивања установа културе које се баве заштитом културног наслеђа.

Члан 9. Овим чланом се набрајају установе савременог стваралаштва чији је оснивач Република Србија и посебно наглашавају обавезе свих установа културе основаних у јавног својини.

Члан 10. Предлог допуна овог члана је везан за обавезу коришћења утврђених софтверских решења у поступку дигиталне рестаурације и заштите документације, фондова, збирки, покретних и непокретних културних добара.

Члан 11. Предлог допуна овог члана је везан за набрајање обавезних органа установа културе.

Члан 12. Измена овог члана је везана за усаглашавање Закона о култури са Законом о општем управном поступку. Поред тога, прецизира се улога и одговорност управног одбора у процедури спровођења јавног конкурса за избор директора установа културе.

Члан 13. Предложеним изменама се прецизирају услови за кандидате за директоре установа културе.

Члан 14. Предложеном допуном се доприноси спречавању масовне злоупотребе коришћења института вршиоца дужности директора установа и избегавања спровођења јавних конкурса за избор директора установа културе и то тако

што се забрањује да исто лице може бити два пута именовано као вршилац дужности, што практично значи да исто лице може бити најдуже једну годину у том статусу.

Члан 15. Предложеном допунама се регулише специфичност радноправног положаја играча уметничке игре, којима је након одређеног броја година живота, отежано обављање професионалне делатности.

Члан 16. Предложена измена је везана за потребу утврђивања адекватног статуса делатности превођења стручних и научних текстова, јер они немају уметнички карактер.

Члан 17. Предложена измена је везана за потребу утврђивања адекватног статуса делатности превођења стручних и научних текстова, јер они немају уметнички карактер. Осим тога, уводи се и ново неуметничко подручје културе које се односи на примену информационих и комуникационих технологија у култури.

Члан 18. Предложена измена је везана за прецизирање поступка и циљева вођења Регистра репрезентативних удружења.

Члан 19. Предложена измена је везана за прецизирање поступка вођења Регистра лица која самостално обављају уметничку или другу делатност у области културе.

Члан 20. Предложена измена је везана за прецизирање поступка регистрације и надлежности за вођење Регистра лица која самостално обављају уметничку или другу делатност у области културе.

Члан 21. Предложена измена је везана за прецизирање података који се воде у Регистру лица која самостално обављају уметничку или другу делатност у области културе.

Члан 22. Предложена измена је везана за увођење јединствене базе података Регистра лица која самостално обављају уметничку или другу делатност у области културе.

Члан 23. Предложена измена је везана за замену назива евиденције са називом регистар.

Члан 24. Предложена измена је везана за ажурирање података у Регистру лица која самостално обављају уметничку или другу делатност у области културе.

Члан 25. Предложена измена је везана за замену назива евиденције са називом регистар.

Члан 26. Предложене допуне се односе на регулацију обраде података о личности, техничке податке и увид у податке у Регистру лица која самостално обављају уметничку или другу делатност у области културе.

Члан 27. Овом изменом усклађује се Закон о култури са Законом о доприносима за обавезно социјално осигурање који препознаје само појам самосталног уметника, а не и стручњака у култури.

Члан 28. Изменом и допуном овог члана, врши се његово усклађивање са Законом о спољним пословима и обезбеђује адекватније и прецизније утврђивање субјеката у култури.

Члан 29. Предложеном изменом овог члана врши се прецизирање и усклађивање са другим системским законима процедуре финансирања и суфинансирања установа чији су оснивачи Република Србија, аутономна покрајина и јединице локалне самоуправе у смислу јасно утврђених обавеза оснивача и самих установа у овој процедури.

Члан 30. Предложене измене се односе на одређивање надлежних органа оснивача и њихових обавеза у процедури одређивања конкретних програма који су предмет буџетског финансирања, као и утврђивање процедуре доделе средстава установама.

Члан 31. Предложене измене се односе на прецизирање процедуре спровођења јавних конкурса за финансирање и суфинансирање пројеката у култури.

Члан 32. Предложеном допуном, прецизира се период важења уговора о суфинансирању у смислу да је крајњи рок важења крај фискалне године.

Члан 33. Предложеним изменама овог члана, ствара се правни основ за вршење инспекцијског надзора над законима у области културе.

Члан 34. Овим чланом се утврђују рокови за доношење подзаконских аката који произилазе из овог закона.

Члан 35. Овим чланом регулише се време ступања на снагу закона.

IV. Процена финансијских средстава потребних за спровођење закона

Предложене измене и допуне Закона о култури неће проузроковати материјалне и нематеријалне трошкове привреди и грађанима.

Примена члана 51г, неће изазвати финансијске ефекте на буџет Републике Србије изнад реалних билансних могућности, имајући у виду да број запослених играча на радним местима на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, а који тренутно испуњавају услове за одлазак у старосну пензију у свих пет установа културе које запошљавају играче, није већи од двадесет запослених, па је укупан износ ових средстава на годишњем нивоу испод 5.000.000,00 динара. Осим тога, тенденција овог броја запослених који испуњавају услов у наредним годинама је опадајућа, што ће уједно значити и мања буџетска издвајања за ове намене.

Примена Закона о изменама и допунама Закона о култури ће се одразити на буџет Републике Србије у буџетској години и у наредне две фискалне године, тако што ће се планирати у складу са билансним могућностима буџета Републике Србије и у оквиру лимита расхода и издатака утврђених за Министарство културе и информисања од стране Министарства финансија и у процесу припреме и доношења закона о буџету.